

Milosrđem izmireni

Misna čitanja: Ez 18,21-28; Ps 130,1-8; Mt 5,20-26

Put prema bližnjem koji me je povrijedio, učinio nepravdu ili kojega, zbog nekog drugog razloga, ne volim, ne prihvaćam i zaobilazim, dug je i mukotrpan. Još je teži i duži kad znam da je krivnja moja i da se ne želim odreći svojih postupaka i krivih stavova. Razdor u odnosima čini se poput nepremostiva jaza. Kad i postoji kakva naznaka spremnosti da oprostite, ljudi se osjećaju kao da će izgubiti tlo pod nogama. Pred drugim se treba poniziti, priznati krivnju, zatražiti oprost. Drugoga treba susresti, ali i iznova osjetiti gorčinu te se pokušati osloboditi njezina bremena. No, gorčina je često jača od dobre volje, a ponos snažniji od želje za opraštenjem.

Današnja čitanja govore o toj drami ljudske tvrdokornosti. Isus osobito oštro upozorava: starima je bilo rečeno – 'ne ubij! tko ubije, bit će podvrgnut sudu'. Sada vrijedi nešto drugo: svaki koji se srdi na drugoga bit će suđen, tko rekne – 'glupane' – bit će suđen, tko kaže – 'luđače' – bit će posve osuđen. Srdžba i proklinjanje drugoga ravno je ubojstvu – veli Isus – i nosi sa sobom svoju osudu. Tko je dakle pod osudom? – Onaj tko nemilosrdno sudi blišnjega.

Starozavjetno čitanje iz knjige proroka Ezekijela rasvjetljuje oštrinu Isusovih riječi. Bezbožnik, koji hodi putem smrti, „umrijet će zbog nepravde što je počinio“. On je već osuđen svojim djelima. Njegovi ga zli putevi vode ravno u smrt. Ali Bogu nije do smrti grješnika, već do njegova života. Put u život zacrtan je obraćenjem i djelima pravednosti. Bog se u svojoj ljubavi s ljudima pokušava „nagoditi“: ako se bezbožnik odvрати od grijeha, živjet će i neće umrijeti. Sva nedjela što počinio bit će zaboravljena. Ako li se pak ne odvрати, bit će prepušten svojoj vlastitoj osudi.

Nespremnost izići iz tame vlastitog zla, nespremnost zatražiti oprost i ući u život, posljedica je paralize koju grijeh unosi u čovjeka. Tko ostaje u tjeskobama proklinjanja, u optuživanju drugih, u svojim krivim stavovima i osuđivanju, tko nije spreman ući u svjetlo života, taj treba ostaviti svoj dar pred žrtvenikom i vratiti se na put obraćenja. „Ostavi dar pred žrtvenikom, idi i najprije se izmiri s bratom, a onda dođi i prinesi dar.“ Tko je zapeo u osudama bližnjih, taj nije spreman slaviti, radovati se, pristupiti oltaru Gospodnjem i ondje u zajedništvu s braćom zahvaljivati. Njegovi darovi su posve bezvrijedni i Bogu nemili.

Put obraćenja lijepo opisuje današnji psalam: *Iz dubine vapijem tebi, Gospodine. On se začini iz vapaja dubine, izdiže se prema Bogu zazivajući njegovo veliko milosrđe, ispovijeda pouzdanje u njegovu riječ, a zatim se pretače u radosno iščekivanje zore opraštenja grijeha. Naš put od oltara prema bližnjemu, treba prijeći preko tog nutarnjeg obraćenja Bogu. Samo tako ćemo biti spremni pobijediti gorčinu, razdor,*

paralizu osude. Milosrdni Bog, najprije čovjeka čini milosrdnim, ulijeva mu vjeru u moć pomirenja.

Oltar je uvijek tu, na svome mjestu. Čeka nas da mu se vratimo izmireni s Bogom i bližnjim. On nas uvijek treba „podsjetiti“ ako smo povrijedili bližnjega ili ako netko ima nešto protiv nas. Svoje darove, zavjete, molitve možemo tu ostaviti na neko vrijeme. Valja nam vratiti se i prijeći put do bližnjega. No, treba također prijeći i put koji vodi od bližnjega do oltara. Pred Boga se možemo vratiti samo s darovima dobrote. Do Boga se nipošto ne dolazi zaobilazeći ili gazeći bližnje. Put do oltara popločan je djelima opraštanja i milosrđa. Samo tako naše molitve i prinosi neće biti na sud i osudu, nego će rađati životom.

(don Ivica Žižić)